

Boda reial: tota mena de comentari és de modisteria i para de comptar

Història sense història?

H MARTA PESSARRODONA

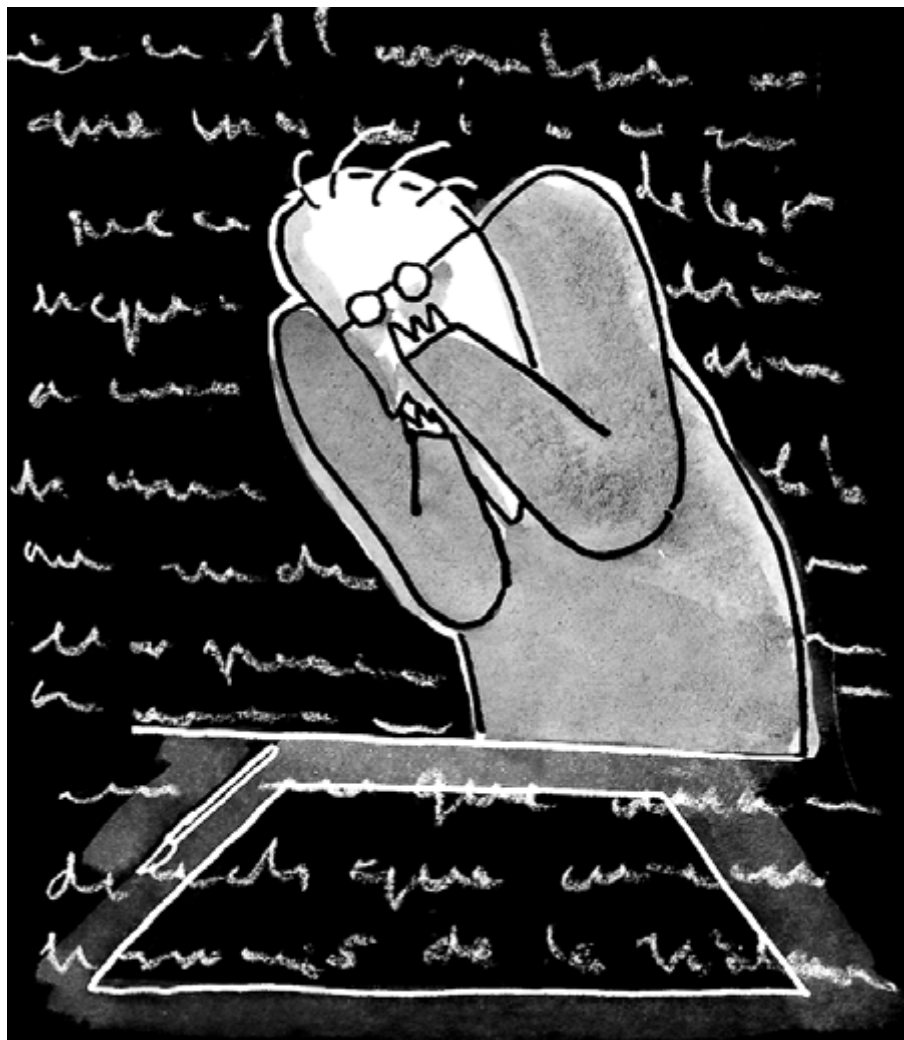
e de confessar que vaig respirar a fons quan vaig llegir que l'editorial d'aquest diari, l'AVUI, el diumenge, el dia després de la boda de totes les bodes, anava dedicat a la sanitat pública! Si més no, no hem perdut el seny, vaig pensar. De tota manera, com Pilar Rahola, no m'oposo a tot per sistema, ans al contrari, i com que, contràriament a l'editorial que tan preuo, sí que penso referir-me a la boda de totes les bodes o ja m'hi he referit, adverteixo als meus eventuals lectors que, si esperen que l'enfili cap a un republicanisme abrondat, es decebran. No cal que digui que no esperin un esperit monàrquic desbocat, perquè també es decebran. Per altra banda, els dies passats des de les noces potser el fan ja un tema obsolet, perquè l'empremta mediàtica és un *fast food* i, ara mateix, segurament tot plegat ja és tan prehistòric com ballar la samba al passeig de Gràcia barceloní. Grandeses i misèries de la comunicació d'avui dia. Des de les noces fins al Fòrum nostrat, em sembla que molt aviat algú descobrirà que l'excés de publicitat és contraproduent, de la mateixa manera que és més eròtic un botó descordat en una brusa que el nu integral. (Penso en aquell film gens notable, per cert, *Proposta indecent*, en el qual Robert Redford descordava un simple botó de la brusa de Demi Moore, escena que fascinava la meua enyorada amiga Carmen Martín Gaité.)

Tot amb tot, he de reconèixer que després de l'horror de les presons de l'Iraq, on no hi ha ni l'excusa feminista que la guerra és cosa d'homes, ni tan sols la retirada de les tropes espanyoles, perquè, si més no, ha transitat per la xarxa una fotografia de dos soldats espanyols que feien lluir un cartell que deia "soy un moro de mierda" a un pobre nen iraquí, cal dir que veure una representació d'època, una mena de sarsuela, era alleujador. Que ho paguem nosaltres? I què? També els russos, que em sembla que estan econòmicament pitjor que nosaltres, paguen les festes del tsar Putin, i ningú no diu res o, si ho diu (fantasma txetxè), ho passa pitjor

que nosaltres. Després de l'Iraq, fins i tot m'he alegrat dels resultats del futbol: que el Madrid perdés, que el Barça quedés segon i l'Espanyol a Primera. I que ningú amb televisió a casa, que vol dir, més o menys, tothom, no em digui que no ha vist ni un minut de boda reial, com durant l'any ningú, m'hi incloc, podem dir que no hem vist minuts de futbol: és impossible!

La decepció, si és que aquesta mena de coses poden decebre, és la manca de tota Història, amb majúscula, bo i repetint-nos que vivíem un moment històric. Cal dir que, mentre la parella sarsuelera es donaven el sí, jo anava de compres per establiments (devien ser republicans) on no hi havia cap pantalla de televisió i que, contràriament a les meves expectatives, enregistraven una bona aflluència de compradors, cosa que va significar que vaig invertir el mateix temps que sempre a invertir els meus euros. Decebedor! Després, però, ho vaig veure pràcticament tot, entre d'altres coses perquè vaig veure televisió, bo i enyorant les retransmissions televisives britàniques d'aquesta mena d'esdeveniments socials, que sempre van acompanyades per comentaris històrics, com també hi van les retransmissions de cites electorals. Aquí, pel que fa a eleccions, ens ofereixen un ball d'enquestes defensades per representants dels partits polítics que s'hi presenten. Allà, a la Gran Bretanya, sempre hi apareixen historiadors que són capaços de valorar un líder respecte a un polític anterior, històric o, quan la monarquia hi intervé, amb fets històrics purs i durs. No cal que ningú em recordi que una monarquia és una cosa obsoleta, per més que s'hagi encunyat (ja va quedar descansat, l'inventor!) que Espanya té en l'actualitat una monarquia republicana. És a dir, un oxímoron literari. O per més que l'actual rei s'abraçi amb un antic líder comunista a tall de grans amics, com vaig veure recentment per televisió. Al Regne Unit l'abraçada reial-comunista s'hauria traduït, penso, en una explicació sobre qui va nomenar el rei actual i sobre l'actuació de l'exlíder comunista durant la Guerra Civil.

Aquí res de res. El govern condecora la plebea que ara ja és princesa, suposo que

DANIEL BODA

pel gran mèrit d'haver pescat el príncep, i tota mena de comentari és de modisteria i para de comptar. Per què, com s'ha repetit fins a l'avorriment, rei i príncep llueixen un collar amb el Toisó d'Or? Ens van repetir que és un detall històric, sense explicar-nos mai (o jo no ho vaig sentir) quina era la història. Segur que si haguessin convocat Armand de Fluvià de comentarista ho sabríem. I ho dic perquè l'únic interès que sento per la monarquia i, per derivació, l'aristocràcia és pel seu contingut històric, i la història sempre és un ensenyament. Tant, que en veure les noces l'altre dia sospirés perquè en comptes d'una "boda d'amor" no hagués estat una boda d'interessos i el príncep s'hagués casat amb l'hereva de Suècia, un país que fa cobejar viure en els seus barris proletaris! Perquè no cal treure cap bandera republicana

per arribar a la conclusió que si s'opta per una boda d'amor, amb un jutjat de barri en tenien prou, no pas enfocar-la cap a una catedral francament més lletja que la catedral gòtica (un altre oxímoron) del segle XIX de Nova York, St. John the Divine. O juguem tots o estripem la baralla, i ja espero que Oriol Bohigas anunciï una conferència titulada, més o menys, *Més lletja que l'Almudena!* Va ser tan important la manca de contingut històric en l'esdeveniment històric, que a hores d'ara no sé de quina Bíblia van llegir durant la cerimònia, en especial l'àvia de la núvia, que va enfilat cap a la sublim epístola als de Corint. En la mort de Lady Di (allò sí que va ser un esdeveniment del món mundial) Tony Blair, ja primer ministre britànic, va llegir la mateixa epístola, en versió del rei Jaume, és a dir, una versió clàssica, que va impressionar fins els qui poc simpatitzem amb el repipi laborista, com és el meu cas. L'àvia asturiana del cas, imagino que va llegir una versió passada per Mecano, quan tenia la magnífica versió clàssica de Cipriano de Valera, prodigi de la llengua castellana. L'excusa per passar-la a versió tecno, diguem (aquí l'hauríem passat a samba, com van les coses), suposo que era per incidir sobre la "boda d'amor", com s'ha venut des d'un bon començament tota la manobra, que tenia més de militar que res (recordem les clavegueres segellades, les estacions de metro ídem, etc.)

Per acabar, he enyorat no sols els historiadors sinó també els economistes quantificant el sentit de la nostra inversió, encara que com que sóc de lletres, he enyorat, en especial, que m'expliquessin històricament un fet puntual que ja decidirà la Història, amb majúscules, si ha estat històric o no.

►►►

demanés amb convicció: "Pel que fa als Estats membres en què existeixen diverses llengües oficials, l'ús de la llengua s'ha de determinar a sollicitud de l'Estat interessat". Ara, doncs, amb la Constitució europea i amb la incorporació dels nous Estats i noves llengües a la Unió Europea, es podria atendre aquesta invitació; es dóna, ara, un moment propici per fer-ho.

L'informe Reding no va donar oficialitat, en aquell moment, al català en l'àmbit comunitari, si bé aquesta llengua va obtenir un reconeixement que cap altra no oficial té: "Atesa la importància de la llengua catalana, llengua europea mil·lenària utilitzada en tots els nivells de l'ensenyament i en tots els mitjans de difusió, en la qual existeix una producció cultural i

literària molt important i de la qual fa ús efectiu i continu la majoria de la població d'un territori de més de 10 milions d'habitants, i atès també el seu caràcter oficial". A part d'aquest reconeixement polític, l'informe Reding treia algunes conclusions pràctiques per a la incorporació del català en l'àmbit comunitari. Per això va acordar demanar al Consell i a la Comissió de la Unió Europea "la publicació en català dels tractats i textos fonamentals de les comunitats" i per això s'han traduït al català després del 1990 els acords de Maastricht, d'Amsterdam i altres, en compliment d'aquesta resolució. Una vegada aprovada, s'haurà de traduir al català la Constitució europea. No cal, doncs, tant d'enrenou per demanar el que ja va aprovar el Parlament Europeu fa

catorze anys. No es tractava d'això, es tractava d'una altra cosa. Es tractava de reconèixer l'oficialitat del català en el marc de la futura Constitució europea, al costat de llengües de més difusió que la nostra i també al costat de moltes altres que el català supera a bastament en nombre de parlants i estatus.

Tanmateix, no hi ha ara cap mena de justificació possible perquè el reconeixement del català que es demana a la Unió Europea no es doni, de manera habitual i plena, en el marc de les institucions de l'Estat espanyol (Congrés i Senat) i en les relacions dels ciutadans catalans amb l'Estat.